

Reagálás: Demokrata, 1997.06.26.(26.sz.) Hernádi Tibor: A magyar változat munkatársai

Mit ér a holocaust, ha másé?

„Minket nem érdekel, hogy mi történt az eszkimókkal vagy az örményekkel.
Csak az érdekel bennünket, hogy mi történt a zsidókkal”

Politikai és gazdasági kiváltságok megtartása, illetve újabbak megszerzése érdekében Izrael Állam tagadja az örmények körében véghezvitt népirtást, míg idehaza — hasonló meg gondolás miatt — a holocaustra való emlékezés jelszava alatt véget nem érő lélektani hadviselés folyik az egyre inkább elszegényedő s ezért reményét veszítő magyarság ellen. Történelmi sérelmek a magyarságot is érték, de a köztük járó bűnösök, illetve utódaik a megkövetés helyett fél évszázad óta egyfolytában vádaskodnak.

HERING JÓZSEF

Friderikusz Sándor 1997. május 29-én a hazai tévé nézők millióit avatta be az izraeli Nevé Sálom településen megrendezett különös német—zsidó összejövetel rejtelmibe. A Magyar Televízió félistenként sztárolt propaganda-mestere újfent a zsidó holocaust témájával kólintotta fejbe a jobb sorsra érdemes nagyközönséget. A Szentföldön készített riportfilmben az egykori háborús bűnös náci tisztet, illetve a holo-

caustot túlélő zsidók gyermekei együttesen idézték föl a múlt és a jelen rémképeit. Emlékeztek, vallomást tettek, vádoltak, megkövetek és megbocsátottak. Ki-ki a maga, a történelem kiosztotta szerepe szerint. Friderikusz ismét alaposan kivette a véget nem érő lélektani háborúból.

Mindenekelőtt, azt hiszem, nyugodt lélekkel leírhatom: a mai Magyarországon nincs olyan tisztességes, ép eszű ember, aki kétségbe merné vonni a zsidóság második világháborús sérelmeit,

az őket ért tragédia nagyságát. Csak-hogy a hazai sajtó irányítói a holocaust ízléstelenül gyakori tálalásával mégis azt a látszatot kívánják kelteni, mintha ebben az országban jobbra érzéketlen lelkületű, a múlt kiértékelésére képtelen, tehát alapos átnevelésre szoruló állampolgárok éljenek. Magyarországon elég bekapcsolni a tévét és a rádiót, kézbe venni az újságot, beülni a színházba vagy a moziba, s máris az emberek arcába vágják a több mint fél évszázaddal ezelőtt végbement holocaustot. Ma már ott tartunk, hogy a Magyarok Cselekedetei című tévéműsor is egyre gyakrabban merít témát a vesz-korszak világából. A szándék egyértelmű: íme, ezt cselekedték a magyarok.

De végül is kiknek áll érdekükben a holocaust témájának állandó napirenden tartása egy olyan országban, ahol közel egymillió munkaképes ember tét-

A bőgatyás verzió

A szelektíven érzékeny Eörsi István a Népszava március 28-i számában Maczó Ágnes Róth Manóra történt hivatkozása kapcsán írta: „Ez különösen ízléstelen uszítás nálunk, ahol félmilliónál is több civil állampolgárt hurcoltak gázba és egyéb kivégzőhelyekre.” A helyzet az, hogy vagy Eörsi István hazudott, vagy a londoni The Times magazin. A kérdés eldöntése legyen az olvasó joga.

BENCSIK ANDRÁS

A New York-i és londoni székhelyű Harper and Row Publishers 1989-ben adta ki a II. világháború térképeit a The Times mellékleteként, Atlas of the Second World War (A II. Világháború Atlasza) címmel, John Keegan szerkesztésében. A tekintélyes The Times albumában foglaltakat az elmúlt nyolc évben senki nem támadta, pedig az abban felsorolt adatok — amint a mellékelt

térkép is mutatja (az album 93. oldalán) — erőteljesen cáfolják Eörsi István állítását.

A térképen a normál számok az Endlő-

sung keretében halálra zánt zsidók németek által felmért számát mutatják országonként, az alattuk lévő dőlt számsor pedig a tényleges áldozatokét. Eszerint a németek 742 800-ra tartották a Magyarországon (Kárpátalja és Észak-Erdély ekkor már ismét ide tartozott) élő zsidóságot, akik közül a térkép állítása szerint 200 ezer halt meg, tehát 542 ezer túlélte a vézorkorszakot. A 200 ezer halott éppen 200 ezerrel több, mint az erkölcsileg elfogadható 0 (zéró) áldozat, de annak mégis különlegesen súlyos politikai jelentősége van, hogy 500 ezernél több halott és 200 ezer túlélő, vagy 200 ezer halott és 500 ezernél több túlélő az akkor a mainál lényegesen nagyobb Magyarország német megszállásának mérlege.

Hogy miért, arra a térkép ad csattanós választ. Szembetűnő ugyanis, hogy a bennünket környező országokban a németek rendre túlteljesítették „zsidótlantási tervüket”. Ausztriában 43 700-ra becsülték a zsi-

dók számát, a valóságban 65 ezret hurcoltak el. Csehszlovákiában a becsült 162 200-zal szemben 277 ezret, Romániában (itt a térkép ravaszul Romániáról, Bukovináról és Besszarábiáról beszél) 342 ezerrel szemben 364 362 az áldozatok száma.

A térkép alapján Magyarország kirf a sorból: *nemcsak azért, mert a térségben kiemelkedő számú zsidóság élt itt, hanem mert ennek kirívóan csekély hányada esett áldozatul.* Ha igaz volna a magyarok antiszemitizmusáról terjesztett legenda, akkor ez a térkép nem ezt az arányt mutatná. Bármilyen ördögi dolog emberek halálával számolni, azt kell mondjuk, ha a magyarok nem jobban, hanem csak annyira humánusak, mint csehszlovák, román, osztrák szomszédai, akkor a magyarországi zsidóság teljes mértékben megsemmisül, s ma azért nem kellene antiszemitizmusról beszélni, mert nem volnának zsidók, akiket ez sértene.

Ha a The Times II. világháborús atlasza a valóságos tényeket tartalmazza, joggal vetődhet fel egy kérdés: a magyarországi zsidóság mikor kér bocsánatot a magyarságtól az igaztalan vádakért, s ami még fontosabb, mikor nyilvánít köszönetet az Európában egyedülállóan önfeláldozó védelemért?

Friderikusz Sándor

97.05.09 -ek sugárzó' adása a H'ave S'alom

lenül lödörög az utcákon, több százezer gyermek él a létminimum alatt, vérszen fogyotkozik a lakosság lélekszáma — beleértve az itt élő zsidóságot is —, és az elszegényedés velejárájaként ismét terjednek a múltban már végleg leküzdöttnek hitt betegségek? Nyilván nem áll érdekükben azoknak a hazai zsidóknak, akik a magyarsággal sorsközösséget vállalva továbbra is itt szeretnének élni és boldogulni.

Szelektív emlékezés

A holocaustot túlélők első, második és harmadik nemzedékének tagjai is igényt tartanak a menetrendszerű bocsánatkérésre, benyújtják az egyre növekvő összegű számlákat, vádolnak, és nem felejtnek. Csak a magyaroknak kell felejténiük. Mert éppen a mindenható médiás uraknak a jóvoltából tavaly például szinte említés nélkül maradt a délvidéki magyarság fél évszázaddal ezelőtti, közel nyolcvanezer halálos áldozatot követelő holocaustja, a felvidékiek tömeges áttelepítése, illetve koncentrációs táborokba történő hurcolása. Csak a magyaroknak tanácsos elfelejteni azt is, hogy az 1948

után fölállított ÁVO, ÁVH és más állami terroriszervezetek megalapítói, irányítói, de még a sima verőlegényei között is igen sok volt a zsidó. Ennek ellenére, az egyetlen *Farkas Vladimirt* leszámítva, eddig még senki nem követte meg a magyarságot. A hivatalos zsidóság erre mindig azt mondja, hogy ezek az emberek zsidóknak sem voltak tisztességesek. Igen, ez világos beszéd. Mint ahogy a nyilasok magyaroknak sem voltak tisztességesek.

A bocsánatkéréssel kapcsolatban lenne egy ötletem Friderikusz Sándor számára. Egyszer valóban beszéljessen másképpen, és ültesse kamerák elé az ÁVO kínzókamráiban testileg-lelkileg megnyomorított emberek gyermekeit az egykori ávosok ivadékaik társaságában. Éppen úgy, ahogyan ezt Nevé Sálomban tették. Hívja meg például *Bauer Tamás* és *Pető Iván* SZDSZ-es honatyákat — mindketten hírhedt ávos tisztek gyermekei —, s adja meg a nagy nyilvánosság kínálta lehetőséget arra, hogy elhatárolják magukat a szüleik rémtetteitől. Mert erre a részükről, tudtommal, még nem került sor. Ne kérjenek bocsánatot, ne kövessenek meg senkit, csak legalább ítélik el végre —

magyarokként — a szüleik által bosszúvágyból, szovjet zsoldban elkövetett szörnyetteket.

Az 1945 utáni magyar társadalom tehát szelektív felejtésre, illetve kötelező érvényű emlékezésre van kárthatva. Más szóval: amíg a nap szinte minden órájában, a legkülönbözőbb információcsatornákon emlékeztetnek bennünket a magyarság csekély hányada által több mint fél évszázaddal ezelőtt elkövetett bűnökre, addig az időben hozánk közelebb álló, a zsidó (és nem zsidó) ávosok, pufajkások és egyéb gyilkosok tetteit nem illik fölemlgetni. Vagy ha valaki ezt mégis megteszi, annak homlokára a leginkább érdekelték tüstént rásütik az antiszemitizmus, a szélsőségség és a nacionalizmus bélyegét.

Eszkimók és örmények

A médiumok a rendszerváltozás után is szinte teljesen figyelmen kívül hagyták — kivéve a *Pályf G. István* és *Chrudinák Alajos* vezette, 1994-ben szétvert hírműhelyeket — a magyar- ➔

(folytatás a 31. oldalon)

Ha azonban **Eörsi István** mond igazat, akkor a *The Times* hazudik. Ez is egy lehetőség.

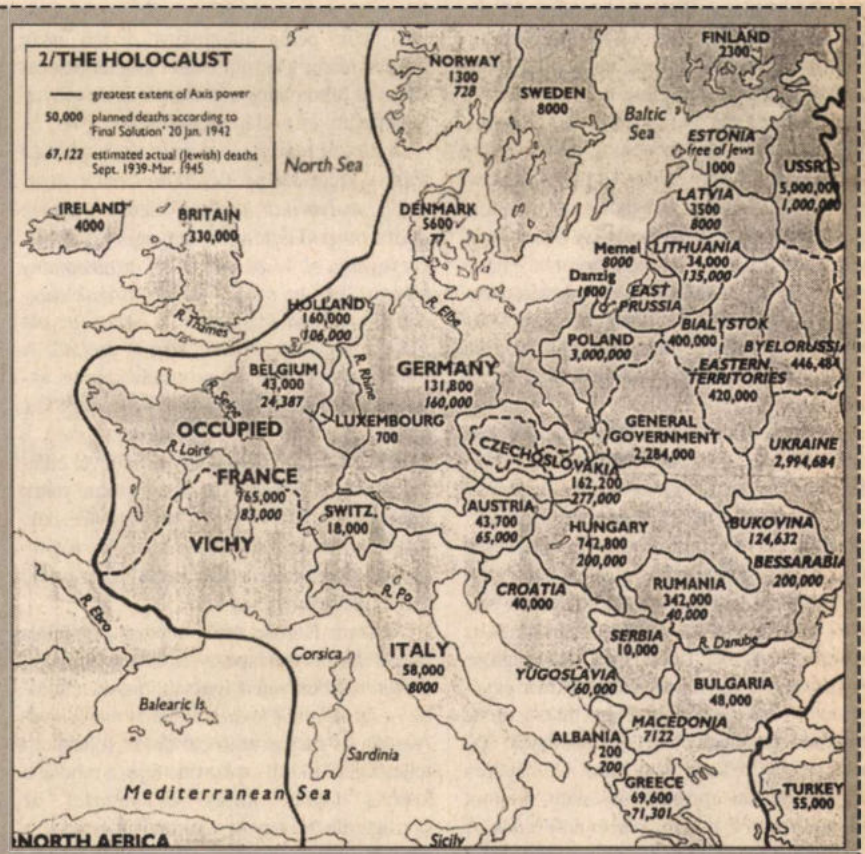
Van egy harmadik is. Angol nyelvterületen a *The Times* álláspontja a helytálló, magyar nyelvterületen — ahol a bögatyás tihók nem beszélnek angolul — azonban az **Eörsi István-féle** 600 ezres szám van érvényben, mint az úgynevezett *Horthy-faszizmus* végeredménye.

Not before children!, ne a gyerekek előtt, mondta a háború előtti polgár, amikor valami olyasmiről volt szó, ami nem tartozott mindenkire.

A térkép hosszú képaláírása például így kezdődik: „Several countries under German influence refused to deport their Jews, despite German pressure: Finland, Italy (before German occupation in 1943), and Hungary (until German occupation in 1944).”

Ez magyarul (bögatyás olvasóink kedvéért) így hangzik: „Számos német befolyás alatt álló ország visszautasította a zsidók deportálását, a német nyomás ellenére: Finnország, Olaszország (az 1943-as német megszállás előtt) és Magyarország (az 1944-es német megszállás előtt).”

Hogy ne legyen félreértésben az angol anyanyelvű olvasó. ■

(folytatás a 29. oldalról)

→ ságot megtizedelt történelmi katasztrófákat. Mert mit ér a holocaust, ha magyar?

A magyar tragédiák elhallgatásának igazi indítékait akkor értjük meg, ha szólunk arról a gyalázatos magatartásról, amelyet Izrael Állam és a világ zsidósága tanúsít az örmények első világ-háborús holocaustjával szemben. Az örmény népirtást a nagyvilág részletebben először az osztrák zsidó *Franz Werfel* A Musza Dag negyven napja című regényéből ismerhette meg. Mint ismeretes, 1914–15-ben a törökök több mint másfél millió örmény keresztény polgári személyt gyilkoltak le Anatóliában.

De mi köze ennek a zsidókhöz, illetve a második világháborús holocausthoz? Amint látni fogjuk, nagyon is sok. A mindenkori török kormányokon kívül ugyanis Izrael Állam és a világ zsidósága igyekszik akadályokat gördíteni az örmény holocaust elismerésének útjába. *Bob Dole* amerikai republikánus szenátor törvényjavaslatot kezdeményezett az 1980-as évek végén, amelynek értelmében az örmény holocaust emléknapjának nyilvánították volna az esztendő egyik napját. Csakhogy a tiszteletes szándékú Dole szenátor elszámította magát, mert a NATO-tagállam Törökország mellett Izrael washingtoni nagykövetsége ellenezte leginkább a törvényjavaslat keresztülvitelét.

1990-ben a jeruzsálemi állami televízió műsorára tűzte az örmény népirtásról szóló Utazás Örményországba című, addig már több tucat országban bemutatott dokumentumfilmet. A vetítés napján azonban az izraeli kormány utasította a tévé igazgatóját, hogy a filmet vegyék le a műsorról. A botrányos letiltás után *Jichak Samír* miniszterelnöki hivatalának igazgatója, *Joszi Áhimeír* a következő magyarázattal szolgált a sajtószabadság értékeire érzékeny újságíróknak: „Minket nem érdekel, hogy mi történt az eszkimókkal vagy az örményekkel. Csak az érdekel bennünket, hogy mi történt a zsidókkal.”

A Nobel-díjas visszalép

Kanyarodjunk vissza az időben egészen 1982-ig, amikor Tel-Avivban nemzetközi holocaustkonferenciát tartottak. A meghívottak közül néhány órával a megnyitót lemondta részvételét a jeruzsálemi Jád Vásém nevű

holocaustmúzeum és -kutatóintézet. De nemcsak a Jád Vásém Intézet lépett vissza, hanem *Elie Wiesel*, a fajgyűlölet és az antiszemitizmus ellen küzdő Beccsület Liga elnöke, Nobel-békedíjas író is. A visszalépés oka az volt, hogy a meghívott előadók között örmény történészek is voltak. A Máramaros-szigeten megszületett Elie Wiesel művei rendre megjelennek a hazai könyvpiacra, az általa készített filmeket vetítik a mozikban és a tévében. Wiesel ezt azzal hálálja meg, hogy minden lehetséges alkalmat megragad a magyarság antiszemitizálására, illetve a románok filoszemitizmusának kihangsúlyozására. A holocaust krónikását Izraelben soha nemcsak úgy emlegetik: soher hásoá, a holocaust kalmára.

A Tel-Avivba összehívott nemzetközi holocaustkonferenciát az örmények részvétele miatt maga az izraeli kormány is igyekezett szétverni. A Samfr-kormány utasította a Jád Vásém Intézetet a részvétel lemondására, majd megtiltotta a sajtónak, hogy hírt adjon az összejevetel megnyitásának időpontjáról. A jeruzsálemi külügyminisztérium pedig külön-külön fölhívta telefonon a meghívott előadókat, és megkérte őket, hogy mondják le a részvételüket.

Mihál Peleg izraeli újságíró a Háárec című héber nyelvű napilapban a következőképpen magyarázza az örmény holocaust tagadására irányuló zsidó törekvéseket: „Kétségtelen, hogy Törökország a közös baráton, Amerikán keresztül politikai nyomást gyakorol Izraelre. Törökország NATO-tagállam, amelynek területén amerikai katonai támaszpontok vannak. Az Egyesült Nemzetek Szervezete is ezért mond mindig áment azokra az arcátlan izraeli követelésekre, amelyek arra irányulnak, hogy egy másfél millió halálos áldozatot követelő népirtást töröljenek ki a történelemkönyvek lapjairól. A másik ok jóval rejtettebb és összetettebb az előzőnél (...), s melynek lényege a következő: a holocaust csakis a mienk, s azt senki nem sajátíthatja ki magának (...) A nagyvilág zsidó vezetői és Izrael Állam enyhén szólva nem érznek sorsközösséget az örményekkel. Izrael következetesen és módszeresen tagadja az örmény holocaustot, miközben cinikus módon mindent elkövet a vézskorszak emlékének ápolásáért, illetve azért, hogy a zsidó holocaust a világ népeinek örök szegyeneként vonuljon be a történelembe.” (Háárec, 1993. június 25.) ■

Demokrata

Főszerkesztő:
BENCsik ANDRÁS
Főszerkesztő-helyettes:
SESZTAK ÁGNES
Vezető szerkesztő:
CSERMELY PÉTER

Riport:
BERTÓK LÁSZLÓ ATTILA
MATÚZ GÁBOR
SINKOVICS FERENC,

Front:

BÁNHIDAI KÁROLY

Arckép:

FARKAS ADRIENNE

Kultúra:

VEGH ATTILA

Egészség:

R. PAPP ÁGNES

Naptár:

BODNÁR DÁNIEL

Fotó:

ÁGG KÁROLY, KNAP ZOLTÁN,

TÓTH TIBOR

Számítógépes grafika:

ECSEDI VIKTOR

Tördelő:

BENKE ATTILA

Szedők:

CSEH ÁGNES, GULA SZILVIA

Főmunkatárs:

FÖLDESI JÓZSEF

Szerkesztőség:

1051 Budapest, Sas utca 25.

Telefon: 269-3697, 269-3762

Telefax: 269-3695

Lévélcím: 1243 Budapest, Pf. 561

Kiadja a Nemzeti Korona

Lap-, Könyvkiadó,

Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

Felelős kiadó:

VASS LÁSZLÓ ANDRÁS

Lapkiadó igazgató:

BALOG BARNÁ

Hirdetésfelvétel:

JENEI MARGIT

Kiadóhivatal:

1051 Budapest, Sas u. 25.

Telefon: 269-3699, 269-3696

Telefax: 269-3699/17

Lévélcím: 1243 Budapest, Pf. 561

WWW cím:

<http://www.sziliciumvolgy.com/demokrata/>

E-mail:

demokrata@public.sziliciumvolgy.com

Telefon: 269-3699, 269-3696

Terjeszti a HÍRKER RT., NH RT.,

GONDOS BT.

Alternatív terjesztők

és a LibroPress Kft.

Külföldi terjesztő:

Batthyány Kultur-Press Kft.

(H-1011 Budapest Szilágyi Dezso tér 6.

TEL/FAX: 0036-1201-88-91)

Bankszámlaszám:

Schweizerische Volksbank,

CH-8042 Zürich-Sohalhausplatz

Kto. Nr. 0560-30515071)

Előfizetési díj: egy hónapra 299 Ft,

negyedévre 897 Ft,

fél évre 1794 Ft,

egy évre 3588 Ft.

Előfizethető bármely hírlapkiadó postahivatalnál, a hírlapkiadóknál és a Hírlap-elfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR, 1900 Budapest VIII., Orczy tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 02102799 pénzforgalmi jelzőszámmal.

Nyomás:
Vörösmarty Nyomda,
Székesfehérvár

Terjesztés: Baranyi és Társa Kft.

Cím: 1062 Bp., Bajza u. 68. Tel.: 153-27-

55. Fax: 332-75-14

HUISSN 1219-3909